

Ændring er formentlig overordentlig heldig). Endvidere er der regnet med Jordværdi uden Fradrag, men alene for egentlige Landejendomme i Landdistrikterne. Det skal i denne Forbindelse med Hensyn til Ligningsgrundlaget bemærkes, at det vist maa siges at være rimeligt — som antydtes i Bemærkninger til Forslaget S. 10. —, at Fradragene for Sukkerroe- og Engarealer ved den her foreslaaede Ordning bortfalder.

Efter den i Tabellen opstillede Beregning skulde der for hele Landet komme til at mangle 9,1 pCt. i Dækningen af det normerede Foderbehov, naar der regnes med Høst som i 1916, men saaledes at det for Øerne som Helhed omtrent vil være fuld Dækning, medens der i Jylland vil komme til at mangle 16 pCt., saaledes at Differencen er størst i de magre Egne. De kornproducerende Egne vil altsaa efter Forslaget stadig være relativt velstillede, medens det paa den anden Side dog ogsaa maa erindres, at Avlen af andre Foderstoffer end Korn spiller større Rolle i de magre Egne af Landet end i Kornegnene, Forholdet mellem store og smaa Ejendomme vil sikkert i det hele være et noget lignende som Forholdet mellem Kornegnene og de magre Egne.

Med Hensyn til Virkningen af en almindelig Nedgang i Høstudbyttet i Sammenligning med 1916 skal blot bemærkes, at da det normerede Foderbehov udgør meget nær $\frac{2}{3}$ af Ligningen, vil hver Procents Op- eller Nedgang i Høstudbyttet betyde $1\frac{1}{2}$ pCt. tilsvarende Op- eller Nedgang i Dækning af dette Foderbehov.

Det skal bemærkes, at de Egne og Ejendomme, der kommer til at aflevere en forholdsvis stor Del af deres Høst, vil blive forholdsvis haardt ramt af en Nedgang i Høstudbyttet, idet denne helt bæres af det Kvantum, der staar til Ejers fri Raadighed.

Efter den opstillede Tabel skulde der efter de fastsatte Tilskud af Foderkorn blive tilbage i Statslagrene 7,7 Mill. hkg til Befolkningens Ernæring m. m.

Absolut Sikkerhed for at dette Kvantum indgaar er der dog ikke, med mindre der i Loven som i Bemærkningerne S. 9 antydtes, indføres en Bestemmelse om, at de, der ikke selv har avlet, hvad de er pligtig til at levere, skal fremskaffe det ved frit Køb, idet der vil være en Del Ejendomme, der ikke avler tilstrækkeligt Korn til Dækning af Leveringspligten. Nogen betydelig Rolle vil dette dog næppe spille, men det synes stemmende med Forslagets Aand og med almindelig Retsfølelse, at ingen under de nuværende Forhold skal kunne unddrage sig sin Pligt til at levere sin Del af det til Befolkningens Ernæring fornødne Korn. En saadan Bestemmelse vil tillige medføre, at enhver Kontrol med Kornhøstens Størrelse m. v. i den enkelte Landbrugsbedrift bliver overflødig, medens dette ellers ikke vil være Tilfældet.

Medens jeg ikke skal komme ind paa de i § 5 opstillede Maksimalpriser, skal jeg derimod med Hensyn til Forslaget i § 6 om, at den Del af Høsten, der bliver til Ejernes frie Raadighed, ogsaa skal kunne omsættes til fri Markedspris, bemærke, at hvis der herved, hvad der er sandsynligt, dannes en Markedspris, der ligger betydeligt over Maksimalprisen, vil det let faa et overordentlig odiøst Skær over sig, at Staten fra de særlig korndyrkende Ejendomme og Egne udskriver Foderkorn til en væsentlig lavere Pris og overviser det til andre. Da der næppe, selv under fri Prisdannelse, kan ventes nogen stor Omsætning af Korn, idet der selv med en nogenlunde ordentlig Høst kun faa Steder vil være noget tilovers udover det strengt nødvendige til Dækning af Foderbehovet, synes Fordelene ved fri Prisdannelse at være meget tvivlsomme i Sammenligning med den Ulempe, det vil være, om Udskrivningen og Rationeringen af Foderkorn af den Grund skulde mødes med stærk Uvillie. Det skal endvidere bemærkes, at en høj Markedspris næppe vil undgaa at rejse og styrke Kravet om højere Maksimalpriser ved det følgende Aars Kornligning, om en saadan skulde blive nødvendig.

Ærbødigst

Adolph Jensen.